

IVO TROŠT:

Maček, ki je zibal miško.

rdo obrekujem strica muca, ko pišem to dogodbo. On — neutešni sovražnik vsega mišjega rodu, da bi se ponižal in zibal mišjo nadlogo in nadlego? Tega nikoli! Samo na ključje — nesrečen slučaj!

Tako-le je bilo: Miška prileze iz luknjice — prav kakor v stari poučni zgodbici, samo ne prav iz iste luknjice — prileze in ugleda novo past. »Oho, vidiš jo past! Zviti ljudje polože na prečni klinček deščico, da teče radovedna miška po njej in ko pride čez polovico, potem zdrsne v vodo — v smrt! A me miši smo modrejše kot ljudje. Me dobro poznamo take zvijače. Nalašč pojdem v past, se zagugljam na deščici in pritečem ven brez bojazni!«

Miška steče skozi ozka vratca v past, maček skoči s peči nanjo in poizkuša s šapico doseči miško v pasti, pa vhod v past je ozek — tesna pot v smrt samo za miške. Toda miške ni deščica zagugala v vodo niti vpričo mačka. Držala se je miška trdno na sredi deščice, in ko se je iztezala po njej mačja šapica, se je dvignila više, da je ni dosegla, potem se je zopet zagugala proti izhodu, da bi ušla, ko se maček kam zagleda ali zamisli. Ali maček se ni zagledal, ne zamislil. Pridno je iztezal tačico v past in prav tako pridno se zopet umikal, ko ga je hotela miška zadeti po šapici z deščico.

To neuspešno delo ugleda gospodar, ki je hotel vedeti, če bo dobra nova past. O, kako je bil hud! »Torej to se godi pri meni! Ne le da se bratijo mačke in miši, celo zibljejo se pod mojo streho! Čudno, da me še niso odrli na meh! In ti, leni maček! Ali res nimaš drugega dela? Pojdi rajši dremat za peč in sanjaj, kako se norčujejo iz tebe miši zaradi tega početja!«

Muc zavrne mirno: »Potem ti miška uide, gospod!«

»Meni ne uide, saj je v pasti. A ti je ne spraviš nikoli iz nje. Morda meniš, da s stradanjem? Kaj šel! Prej boš ti lačen, nemarnež! Poberi se! Miško dobim iz pasti jaz, ne ti,« robanti gospodar.

Maček počasi odkoraka in mrmra: »Jaz sem imel miško že ujeto, zakaj loviti znamo mi. Človeku pa uide, pravim!«

»Mačku pa ne, dokler jo ziblje,« pristavi hudoželjno gospodar. Tedaj je že švignila miška iz pasti mimo njega v najbližjo luknjo. Gospodar se jezi in prijemlje za brado, maček pa ponosno odhaja z dvignjenim repom kakor kosec s koso s pokošenega travnika. Gospodar zatoži doma družini mačka in njegovo početje. Daleč naokolo, najbrž po vsem svetu so raznesli ljudje mačkovo smolo tistega dne. Maček pa še danes ponosno dviga rep, kakor da ponavlja trditev: Miši loviti znamo samo mi, človeku pa uhajajo celo iz pasti...